

Mireia Calafell (Barcelona, 1980) ha publicat *Poètiques del cos* (Galerada, 2006; Premi de poesia Amadeu Oller 2006 i VIII Memorial Anna Dodas 2008), *Costures* (Viena Edicions, 2010; Premi Josep M. López Picó de Poesia 2009) i *Tantes mudes* (Perifèric Edicions, 2014; Premi de poesia Benvingut Oliver 2013). L'any 2015 va rebre la Lletra d'Or al millor llibre publicat en català per *Tantes mudes*, poemari que ha estat traduït al castellà a Stendhal Books. Des de 2018, codirigeix el festival Barcelona Poesia.

MARÇ

Qui mai no ha estimat
sota la llum del mes de març
desconeix la contundència
amb què l'enyor,
any rere any,
es fa ciutat.

(De *Tantes mudes*)

SUBJUNTIU

Que la llum de juliol t'enceti les parpelles
i et voli la mirada enllà de tots els arbres,
que l'olor de la terra en esclatar les flors
t'encengui els narius, t'obri de ple les venes,
que els llavis de mil boques inquietes de rosada
et facin un vestit color encès de magrana,
i tots els dits del món et toquin l'entrecreix

quan sigui a mi a qui busquis, meva la pell que et trobi.

(De *Tantes mudes*)

SET

Té tanta set, tanta set acumulada:
són dies, anys, un lustre sense beure,
sense mullar els llavis en aigua,
sense el plaer d'un líquid a la boca.
I sent brollar la font que té a tocar
des que ahir al vespre va trobar-te,

Mireia Calafell

riu seductor, miratge a ple desert
que calmaria el pes dens de la llengua,
la sequedat ardent de la saliva,
esquerda que a la gola fa ferida.

Però ha decidit no beure-hi,
no fondre l'atracció cap a l'aixeta,
no abandonar una set que és només seva,
no concretar l'anhel i llavors perdre'l.

(De *Tantes mudes*)

POÈTICA

*Vaig menjar amb la honestedat de qui no
enganya allò que menja:
vaig menjar aquell menjar i no el seu nom.*
Clarice Lispector

Menjar com qui no menja el nom:
no la maduixa quasi impúdica
damunt del blanc de la ceràmica,
sinó l'ombra muda de l'hivern
que en el silenci acull l'esclat
per no ser allà esperant-ne el fruit.

Menjar el que no diu cap paraula
i així, amb la boca plena, escriure.

(De *Tantes mudes*)

DAFNE

«Les meves fletxes fan més mal,
les meves fletxes són l'amor»,
va dir-li inflat d'orgull Eros a Apol·lo
mentre tensava l'arc amb precisió.
Mil anys va estar-se el fill de Zeus
perseguint Dafne, que el rebutjava,
mil anys creuant els boscos
provant d'acorrallar-la,

Mireia Calafell

i mil anys més després nosaltres
repetint i repetint i repetint el mite
sense posar-lo en dubte, sense negar-lo.

*Per què no vares dir-me, mare,
que no és dolor i no és condemna,
que no és persecució l'amor,
que això és violència?*